

Dar sočutja

PRESEDNIK THOMAS S. MONSON

prvi svetovalec Prvega predsedstva

Pred leti sem ob neki priložnosti predse- doval na območni konferenci v Oklahoma Cityju v Oklahomi. Ko sem užival v nežnem duhu, ki je vladal na konferenci, in v čudovi- tem gostoljubju ljudi, sem se spomnil 19. ap- rila 1995, ko je bil ta duh sočutne pomoči v skupnosti postavljen na resno preizkušnjo. Tistega dne je eksplozija bombe, ki so jo nas- tavili teroristi, uničila zvezno zgradbo Alfreda P. Murraha v središču mesta Oklahoma City in terjala življenje 168 ljudi in ranila številne druge.

Po konferenci smo šli k vhodu lepega in simboličnega spomenika, ki krasi mesto, kjer je nekoč stala zgradba Murrah. Bil je turoben in deževen dan, ki je le poudarjal bolečino in trpljenje, do katerega je tam prišlo. Spomenik obsega 122 metrov dolg bazen. Na eni strani bazena je 168 praznih steklenih in granitnih stolov v čast vseh lju- di, ki so bili ubiti. Stoli stojijo na mestih, kjer so našli trupla, seveda, kolikor je bilo to mogoče določiti.

Na nasprotni strani bazena, na nekoliko dvignjenih tleh, stoji star ameriški brest — edino drevo v bližini, ki je preživel

uničenje. Upravičeno so ga ljubeče poi- menovali »Preživelo drevo«. V kraljevskem sijaju izkazuje čast tistim, ki so preživeli strašno eksplozijo.

Gostitelj me je opozoril na napis nad vrati spomenika:

*Sem se pridemo spominjat tistih,
ki so bili ubiti, tistih, ki so
preživeli, in tistih, ki so se za
vedno spremenili.*

*Naj vsi, ko odidejo, vedo, kakšne so
posledice nasilja.*

*Naj spomenik nudi tolažbo, moč, mir,
upanje in vedrino.*

Potem je s solznimi očmi in s tresočim glasom dejal: »Ta skupnost, vse cerkve in prebivalci smo se združili. V svoji žalosti smo postali močni. V duhu smo postali enotni.«

Zaključila sva, da bi to, kar se je zgodilo, najlažje opisala z besedo *sočutje*. Pomislil sem na glasbeno igro *Kamelot*, ki jo je napisal Alan Jay Lerner na osnovi novele T. H. Whita. Kralj Artur je v svojih sanjah o boljšem svetu, ko si je predstavljal namen okrogle mize, opisal idealen medčloveški odnos: »Nasilje ni moč in sočutje ni šibkost.«

Moč v sočutju

Vznemirljivo poročilo, ki ponazarja to izjavo, najdemo v Svetem pismu v Stari zavezi. Jožefa je imel njegov oče Jakob nadvse rad, kar je pri bratih povzročilo zagrenjenost in ljubosumje. Sklenili so, da bodo Jožefa ubili, nakar je nazadnje pristal v globokem vodnjaku brez hrane in vode za preživetje. Bratje so Jožefa potegnili iz vodnjaka in ga za dvajset srebrnikov prodali mimoidoči karavani trgovcev, nakar je pristal v egiptovski deželi v Potifarjevi hiši. Tam je mladi mož uspeval, kajti Gospod je bil z Jožefom¹.

V Egiptu so letom obilja sledila leta lakote. Sredi tega drugega obdobja, ko so Jožefovi bratje prišli v Egipt kupit žito, jih je blagoslovil ta spoštovani mož — in sicer njihov lastni brat. Jožef bi lahko z brati zaradi njihovega neusmiljenega in krutega ravnanja strogo ravnal, a je bil z njimi prijazen in milosten. Njihovo naklonjenost in podporo si je pridobil s temi besedami in dejanji:

»Toda zdaj se nikar ne žalostite in si ne očitajte, da ste me prodali sem! Kajti Bog me je poslal pred vami, da vas ohrani pri življenju. [...]

Zato me je Bog poslal pred vami, da vam zagotovi ostane v deželi, da vas ohrani pri življenju za veliko rešitev.«²

Jožef je bil vzor veličastne vrline sočutja.

Jezus je na vrhuncu svojega življenja, ko je hodil po prašnih poteh Svete dežele, pogosto govoril v prilikah.

Rekel je: »Neki človek je šel iz Jeruzalema v Jeriho in je padel med razbojnike. Ti so ga slekli, pretepli, pustili napol mrtvega in odšli.

Primerilo pa se je, da se je vračal po tisti poti domov neki duhovnik; videl ga je in šel po drugi strani mimo.

Podobno je tudi levit, ki je prišel na tisti kraj in ga videl, šel po drugi strani mimo.

Do njega pa je prišel tudi neki Samarijan, ki je bil na potovanju. Ko ga je zagledal, se mu je zasmilil.

Stopil je k njemu, zлил olja in vina na njegove rane in jih obvezal. Posadil ga je na svoje živinče, ga peljal v gostišče in poskrbel zanj.

Naslednji dan je vzel dva denarija, ju dal gostilničarju in rekel: 'Poskrbi zanj, in kar boš več porabil, ti bom nazaj grede povrnil.'«

Odrešenik bi nam lahko rekel: »Kaj se ti zdi, kateri od teh treh je bil bližnji tistemu, ki je padel med razbojnike?«

Nedvomno bi odgovorili: »Tisti, ki mu je izkazal usmiljenje.«

Jezus bi nam, kot takrat, odgovoril: »Pojdi in ti delaj prav tako!«³

Jezus nam je priskrbel veliko zgledov sočutne skrbi. Hromi pri kopeli Betesda, žena, ki so jo zasačili pri prešustvovanju, žena pri Jakobovem vodnjaku, Jaírova hči, Lazar, Marijin in Martin brat — vsak od njih je bil kot ranjeni na poti v Jeriho. Vsi so potrebovali pomoč.

Jezus je hromemu pri Betésdi rekel: »Vstani, vzemi svojo posteljo in hodi.«⁴ Grešnici je svetoval: »Pojdi in odslej ne gréši več.«⁵ Da bi pomagal njej, ki je prišla zajet vodo, je priskrbel vreclec vode, »ki teče v večno življenje«⁶. Mrtvi Jaírovi hčeri je zapovedal: »Deklica, rečem ti, vstani!«⁷ Lazarju, ki je ležal v grobnici, je rekel: »Pridi ven!«⁸

Odrešenik je vedno kazal neizmerno sposobnost za sočutje.

Jezus se je na ameriški celini prikazal množici in rekel:

»Ali je med vami kdo, ki je bolan? Prinesite jih semkaj. Ali imate koga, ki je hrom ali slep ali šepav ali pohabljen ali gobav ali ki je sušičen ali ki je gluhi ali ki je na nek način prizadet? Prinesite jih semkaj in ozdravil jih bom, kajti sočustvujem z vami [...] in ozdravil je vsakega.«⁹

Naša pot v Jeriho

Nekdo lahko postavi globoko vprašanje: Ti dogodki se nanašajo na Odkupitelja sveta. Ali lahko tudi v svojem življenju, na svoji poti v Jeriho, doživim tako dragoceno izkušnjo?

Odgovoril bom z Učeniškimi besedami: »Pridite in boste videli.«¹⁰

Nikoli ne moremo vedeti, kdaj se nam bo ponudila priložnost, da nekomu pomagamo. Pot v Jeriho, po kateri hodimo vsi, nima imena in utrujen popotnik, ki potrebuje našo pomoč, je morda nekdo, ki ga ne poznamo.

Pred časom je na sedež Cerkve prispelo pismo, v katerem je avtor izrazil iskreno hvaležnost. Na pismu ni bilo pošiljateljevega naslova niti imena, poštni žig pa je bil iz Portlanda v Oregonu:

»Uradu Prvega predsedstva!

Salt Lake City mi je v letih, ko sem popotoval, izkazal krščansko gostoljubje.

Ko sem z avtobusom potoval v Kalifornijo, sem zaradi slabosti in drhtenja zaradi pomanjkanja spanja, kar je bila posledica tega, da nisem vzel potrebnih zdravil, izstopil na postaji v Salt Lake Cityju. Ker sem moral zaradi

težkih razmer naglo zapustiti Boston, sem popolnoma pozabil na zdravila.

Potr sem sedel v restavraciji hotela na Tempeljskem trgu. S kotičkom očesa sem videl par, ki se je približal moji mizi. 'Ali ste v redu, mladenič?' je vprašala ženska. V solzah in nekoliko pretresen sem se dvignil in jima povedal svojo zgodbo in položaj, v katerem sem se znašel. Pozorno in potrpežljivo sta prisluhnila mojemu težko razumljivemu pripovedovanju in potem ukrepala. Pogovorila sta se z vodjem restavracije in mi nato povedala, da lahko tam pet dni jem, kar želim. Odpeljala sta me do hotelske recepcije in mi priskrbela sobo za pet dni. Potem sta me odpeljala v bolnišnico in poskrbela, da so mi dali zdravila, ki sem jih potreboval — bila so osnovnega pomena za moje duševno zdravje in udobje.

Med okrevanjem in nabiranjem novih moči sem se odločil, da se bom vsak dan udeležil orgelske prireditve v Tabernaklju. Nebeški zvok tega glasbila, od najnežnejših glasov do mogočnih orgelskih tonov, je najčudovitejši zvok, ki ga poznam. Kupil sem albume in kasete z glasbo Tabernakelskih orgel in zbora, ki jih poslušam vsakič, ko si hočem pomiriti in okrepiti potrto dušo.

Zadnji dan v hotelu sem, preden sem nadaljeval s potovanjem, vrnil ključ; in tam me je čakalo sporočilo tega para: 'Poplačajte nama tako, da boste prijazni do nekoga drugega v stiski, ki ga boste v življenju srečali.' To je bila moja navada, toda odločil sem se, da bom še vneteje iskal ljudi, ki v življenju potrebujejo spodbudo.

Dobro vam želim. Ne vem, če so to zares 'poslednji dnevi', o katerih govorijo sveti spisi, vendar vem, da sta bila člana vaše Cerkve zame svetnika, ko sem bil v stiski. Mislil sem le, da bi to želeli vedeti.«

Kakšen zgled ljubečega sočutja!

Za tiste, ki so v stiski

V nekem zasebnem domu za ostarele je vladalo neizmerno sočutje. Lastnica je bila Edna Hewlett. Dom je imel čakalno listo bolnikov, ki so preostanek svojih dni želeli preživeti v njeni oskrbi, kajti bila je pravi angel. Vsem bolnikom je umivala lase in jim oblikovala pričeske. Umivala je starejše in jih oblačila v svetla in čista oblačila.

Vsa leta, ko sem obiskoval vdove v oddelku, v katerem sem predsedoval, sem običajno najprej obiskal Ednino ustanovo. Sprejela me je s toplim nasmehom in me odpeljala v dnevno sobo, kjer je sedelo več bolnikov.

Vedno sem moral začeti pri Jeannie Burt, ki je bila najstarejša. Ko je umrla, je bila stara 102 leti. Mene in mojo družino je poznala od mojega rojstva.

Ob neki priložnosti me je Jeannie s svojim izrazitim škotskim naglasom vprašala: »Tommy, si bil v zadnjem času kaj v Edinburgu?«

Odgovoril sem: »Da, nedavno tega sem bil tam.«

»Ali ni čudovito mesto!« je odgovorila.

Jeannie je v tihi zasanjanosti zaprla svoje postarane oči. Potem se je zresnila. »Vnaprej sem plačala za svoj pogreb — v gotovini. Hočem, da govoriš na mojem pogrebu in poveš Tennysonovo pesem 'Crossing the Bar' (Čez sipino). Naj te slišim!«

Zdelo se je, kot da so vse oči uprte vame, in res je bilo tako. Zajel sem sapo in začel:

*Sončni zahod in večernica,
jasen klic, ki kliče me tja!
In naj nikar sipina ne ječi,
ko v morje moja ladja se spusti.¹¹*

Jeanniejin nasmeh je bil mil in nebeški — potem je izjavila: »O, Tommy, to je bilo lepo. Toda glej, da boš pred mojim pogrebom še malo vadil!« To sem tudi naredil.

V določenem življenjskem obdobju nastopi čas, ko nam opeša korak, ko zbledi nasmeh, ko izkusimo bolečino boleznih — zaton poletja, bližanje jeseni, hlad zime in izkušnjo, ki ji pravimo smrt, ki doleti vse človeštvo. Smrt doleti ostarele na opotekajočih nogah. K sebi kliče tudi tiste, ki so komaj na polovici življenjske poti. Pogosto utiša smeh majhnih otrok.

Po svetu se vsak dan odvijajo žalostni prizori žalujočih, ki se poslavljajo od ljubljenega sina, hčere, brata, sestre, mame, očeta ali dragega prijatelja.

Odrešenikove nežne poslovilne besede materi, ko je visel na krutem križu, so še posebej čustvene.

»Ko je Jezus videl svojo mater in zraven stoječega učenca, katerega je ljubil, je rekel materi: 'Žena, glej, tvoj sin!'

Potem je rekel učencu: 'Glej, tvoja mati!' In od tiste ure jo je učenec vzel k sebi.«¹²

Ne pozabimo, da po pogrebu rože ovenijo, prijazne besede prijateljev postanejo spomini in izrečene molitve ter besede v mislih zbledijo. Žalujoči pogosto ostanejo sami. Pogrešajo smeh otrok, direndaj najstnikov in nežno, ljubečo skrb preminulega družabnika. Ura bije glasneje, čas

teče počasneje in štiri stene se dejansko zdijo kot zapor.

Izrekam zahvalo tistim, ki z ljubečo in sočutno skrbjo hranijo lačne, oblačijo gole in nudijo zavetje brezdomnim. Ta, ki opazi vrabčev padec, ne bo brezbrizen do takšnega služenja.

Zavetje miru

V njegovem sočutju in po njegovem božanskem načrtu sveti templji prinašajo Očetovim otrokom mir, ki presega vse razumevanje.

Pod vodstvom predsednika Gordona B. Hinckleyja je število novozgrajenih templjev in templjev, ki so v gradnji, presenetljivo veliko. Nebeški Oče si zaradi sočutne skrbi do svojih otrok tu na Zemlji in do tistih, ki so umrli, zasluži našo hvaležnost.

Gospodu in Odrešeniku Jezusu Kristusu hvala za njegovo življenje in njegov evangelij, za njegov vzor in za njegovo blagoslovljeno odkupno daritev.

Pomislim na Oklahoma City. Menim, da ni naključje, da v tem mestu v vsej svoji lepoti stoji Gospodov tempelj kot nebeško znamenje, ki kaže pot do radosti v tem življenju in večne radosti v prihodnjem življenju. Spomnimo se besed iz Psalmov: »Zvečer se naseli jokanje, proti jutru pa pride vriskanje.«¹³

Gospod nam zelo živo govori: »Glej, stojim pred vrati in trkam. Če kdo sliši moj glas in odpre vrata, bom stopil k njemu.«¹⁴

Prisluhnimo njegovemu trkanju. Odprimo vrata svojega srca, da bo Gospod, ki je živi vzor pravega sočutja, lahko vstopil.

OPOMBE

1. Gl. 1 Mz 39:2.
2. 1 Mz 45:5, 7.
3. Gl. Lk 10:30–37.
4. Jn 5:8.
5. Jn 8:11.
6. Jn 4:14.
7. Mr 5:41.
8. Jn 11:43.
9. 3 Ne 17:7, 9.
10. Jn 1:39.
11. Verzi 1–4.
12. Jn 19:26–27.
13. Ps 30:6.
14. Raz 3:20.

PREDLOGI ZA HIŠNE UČITELJE

Ko boste v duhu molitve sporočilo preučili, ga predstavite tako, da boste tiste, ki jih učite, pritegnili k sodelovanju. Sledi nekaj primerov:

1. Za vsakega družinskega člana pripravite papirnato srce. Ko boste govorili o zgledih sočutja, ki so omenjeni v sporočilu predsednika Monsona, povabite družinske člane, naj pomislijo na ljudi, ki so v stiski, in kako jim lahko izkažejo sočutje. Svoje predloge naj zapišejo na srce.

2. Povejte več zgledov sočutja iz članka. Družino prosite, naj razmislijo o naslednjih vprašanjih: Kdo je moj bližnji? Koga, ki ga poznam, bi lahko blagoslovil s sočutjem? Kako lahko temu človeku pomagam? Kje lahko začnem? Zaključite tako, da preberete zadnja dva odstavka tega sporočila in družino spodbudite, naj premisli, kako lahko udeležijo načrt za sočutje.

3. Potem, ko boste prebrali nekaj poročil iz tega sporočila, vprašajte, kaj imajo skupnega. Pokažite Odrešenikovo sliko in pričujte o njegovi sočutni roki v vašem življenju. Družinske člane spodbudite, naj si prizadevajo slediti Odrešenikovemu vzoru v izkazovanju daru sočutja.